

Single-
serie

Eeuwig single

Petra Kruijt

A koboExclusive

Petra Kruijt

Eeuwig
single

Hoofdstuk 1

Ieder mensenleven kent omslagpunten. Ieder mensenleven, behalve het mijne. Terwijl ik de resten en rommel opruimde van mijn achtentwintigste verjaardag, realiseerde ik me dat er bij mij eerder sprake was van een *point of no return*. Ik was nu al een *whopping* tien jaar volwassen en ik had nog nooit een vriend gehad. Dat moest wel betekenen dat die er ook niet meer zou komen. Ik was er niet voor gemaakt, het was de enige mogelijke conclusie.

En het raarste was niet dat ik tot deze conclusie kwam, want ik wist dit allang. Ik riep altijd dat ik geen relatiemateriaal was en ik dacht dat ik me bij dit feit had neergelegd. *Accept the things you can not change*, en zo. Maar voor mijn achtentwintigste verjaardag had ik een knoop in mijn buik cadeau gekregen bij de gedachte aan een heel leven in mijn eentje.

Ik draaide de kraan open op een goed hete temperatuur en hield een voor een de vieze schalen, borden en glazen eronder om ze voor te spoelen. Straks nog een sopje maken om af te wassen, afdrogen, de spullen terugzetten in de kastjes, heerlijk. Een feestje zoals vanavond vond ik heel leuk, maar het was ook heel fijn om daarna weer de rommel op te ruimen.

Ondertussen bedacht ik wie ik straks het liefst zou willen zien. Barry misschien, die kon me met zijn eindeloze energie alles even laten vergeten. Maar ik was wat te moe om hem terug te geven wat hij zou verlangen. Corné dan? Die hield van knuffelen en zou me wat warmte kunnen geven – tenminste tot het moment dat ik zei dat hij moest gaan, want ik trok dat niet zo lang.

Dan uiteindelijk maar Pascal doen. Die was het meest rechttoe-rechtaan: met hem wist ik precies wat ik ging krijgen. Dat wat ik van hem kreeg op z'n best een magere voldoende was, dat moest dan maar. Als er één ding was wat ik had geleerd in het leven, was het dat je niet alles kon hebben.

Tussen het afspoelen en afwassen door maakte ik even mijn handen droog om Pascal een appje te sturen. Als hij vanavond niet kon, moest ik maar een B-keus uitnodigen of anders een filmpje opzetten en in mijn eentje het feest voortzetten. Hopelijk kon hij. Dat zou me verdere afwegingen besparen.

Gelukkig liet hij me al snel weten dat hij graag wilde en dat hij er over een halfuurtje zou zijn. Dat was verdorie nog snel ook, waardoor ik haast moest maken met het wegbrengen van de overvolle vuilniszak en het schoonmaken van de ergst besmeurde oppervlakken met allesreinigerdoekjes. Ik stopte een nieuwe vuilniszak in de emmer die gelijk ook weer halfvol ging met feestresten, en daarna sprong ik vlug onder de douche omdat ik niet wilde stinken.

Het was soms best een hoop werk om geen relatie te hebben.

Maar goed, het leek mij ook een hoop werk om wél een relatie te hebben.

Uiteindelijk was het gewoon zo dat het hele leven een knalharde hoop werk was.

Ik hoefde er natuurlijk niet zoveel werk van te maken. Ik kon ook gewoon celibatair gaan leven, overdag een beetje werken en 's avonds een blokje om gaan voordat ik met een boek in bed kroop. Kon ik doen.

Wilde ik niet. Ik had nu eenmaal bepaalde behoeftes en als ik daar niet naar kon luisteren, leek het me dat ik diepongelukkig zou worden.

Mijn timing was perfect, want precies toen ik uit de douche kwam, me had afgedroogd en een handdoek om mijn natte haar had gewikkeld, ging de deurbel. Ik hoefde er verder niks meer aan te doen behalve een onderbroek en een hemdje aantrekken. Dat was weinig werk, realiseerde ik me. Ik had al eens eerder de deur voor een man opengedaan met een dergelijke outfit aan, net onder de douche vandaan, en ik wist dat ze dat wel leuk vonden.

‘Ha,’ zei Pascal. ‘Jij dacht: ik kleed me maar vast uit?’

‘Ik heb juist wat aangetrokken omdat ik je niet te erg wilde laten schrikken,’ zei ik.

Pascal nam me met zijn go-to sexy blik op. Die blik kon ik in het begin niet als sexy interpreteren omdat ik niet wist dat hij hem zo bedoelde, en er gebeurde iets scheefs met zijn gezicht waarvan ik niet gelijk boven op hem wilde duiken, tenzij het was om iets EHBO-achtigs te doen, maar dat zou ook nooit in me zijn opgekomen, want ik was totaal niet EHBO-onderlegd. Nu kende ik hem wat beter en wist ik dat die gepijnigde blik in feite uitdagend en opwindend bedoeld was. Het gekke was dat het daardoor nog werkte ook.

Ik liep voor hem uit de trap op en hij kwam achter me aan, nadat hij de deur had dichtgedaan. Pascal droeg een T-shirt met een of andere vage opdruk en een verwassen, te wijdvallende spijkerbroek. Dit was zijn standaardoutfit en ik hoopte elke keer dat het me niet meer zou opvallen omdat het gewoon bij hem hoorde, maar ik kon er niet aan wennen. Daarom wilde ik dan maar elke keer dat hij die kleren zo snel mogelijk uittrok. Zijn lijf was stukken beter dan zijn kleding. Bonus was dat ik door er op die manier naar te kijken, van mezelf kon vinden dat ik totaal niet oppervlakkig bezig was. Ik had juist zeer veel interesse in wat er zich onder die oppervlakte bevond. Zoals gespierde armen en een taps toelopend bovenlijf met mooie lijnen op zijn onderbuik. Nu ik daaraan dacht, kreeg ik er nog meer zin in.

‘Wil je wat drinken? Ik heb veel over.’

‘Feestje gehad?’

‘Ja. Jarig.’

‘Gefeliciteerd.’

Wij gingen niet op persoonlijke voet met elkaar om, ik merkte het meteen weer. Zo'n gesprekje voeren met Pascal werd nog sneller ongemakkelijk dan een muggenbult in je bilnaad. Daarom probeerde ik het ook zoveel mogelijk te vermijden. Ik had een foutje gemaakt door te zeggen dat ik veel over had, het floepte eruit voor ik me herinnerde dat ik met Pascal vooral mijn lichaam moest laten spreken.

‘Dus wil je?’ vroeg ik nu kort, met de halflege wijnfles in mijn hand.

‘Lekker.’

Ik haalde een net afgewassen waterglas uit de kast en schonk er een flinke hoeveelheid wijn in. Dan had hij genoeg en was ik ervan af. Zelf nam ik gewoon een glaasje water, ik had genoeg gedronken tijdens mijn feestje en was zelfs aangeschoten geraakt. Het schoonmaken en opruimen had me prettig ontuchtend en dat wilde ik dus zo houden.

Zonder iets te zeggen – verreweg de beste aanpak dus – liep ik naar mijn slaapkamer en Pascal volgde me uiteraard, ook zonder iets te zeggen. Ik zette mijn glas op mijn nachtkastje. ‘Zo,’ zei ik. ‘Nu ga jij je even uitkleden tot op je boxersshort zodat we allebei even bloot zijn.’

‘Maar dan heb ik nog maar één ding aan en jij twee...’

‘Niet zeuren, uitkleden.’

‘Zozo, gaan we dominant doen?’

Ik keek hem aan. Zonder iets te zeggen.

Hij volgde mijn instructies op. Of orders, misschien. Het maakte mij niet uit wat hij ervan vond. Dominant? Oké, wat hij wilde. Als hij maar niet verwachtte dat ik met zweepjes in de weer ging of iets in die geest, want daar kon ik niks mee. En ik was niet op deze aard om mannenfantasieën werkelijkheid te maken. Net zomin als de mannen op de wereld waren om mijn stoutste dromen te laten uitkomen. We gaven elkaar gewoon wat we wilden geven en daar moesten we maar tevreden mee zijn. Waren we dat niet, dan deden we het niet nog een keer. Er waren zoveel mannen op de wereld dat het echt nooit een probleem was.

Van mijn beste vriendin Jane wist ik dat het in een relatie heel anders was. Als je een relatie had met een man, begon hij na verloop van tijd aan je hoofd te zeuren om bepaalde dingen te doen. Allerlei dingen natuurlijk, zoals een lunchtrommeltje voor hem klaarmaken en zorgen dat er altijd tandpasta in huis was, maar vooral dingen in de seks. Dat je zijn vieze zaad doorslikte. Dat je zijn prostaat aanraakte. Dat je een striptease voor hem deed terwijl hij in zijn luie stoel zat.

En dat je al die dingen dan ook deed, of probeerde, omdat je niet wilde dat de relatie uitging. Nou, dan kon je naar mijn idee beter geen relatie hebben. Lekker rechttoe-rechtaan seksen en verder niks. Het wilde leven van een single vrouw met meerdere bedpartners was in mijn geval juist heel braaf, als je er zo tegenaan keek. Zeker omdat ik het ook nog eens altijd veilig deed. Ik had in mijn seksleven de volledige regie en ik liet me niet gek maken door een man.

Zodra Pascal niks anders meer aanhad dan zijn boxersshort, trok ik simpelweg mijn ondergoed uit en ging ik op bed liggen. Ik klopte naast me op het dekbed om hem uit te nodigen, en opnieuw ging hij mee in mijn voorstel. Het kostte vandaag allemaal opvallend weinig moeite.

Dit was pas de achtste keer dat ik Pascal zag, of de negende, ik had even niet de denkkraft over om het precies in mijn hoofd na te gaan, maar zoals het er nu uitzag, kon dit iets langdurig worden. En dat was toch wel erg fijn.

Hij was al half hard en ik pakte hem vast om het nog wat verder te helpen. Dat deed ik natuurlijk niet voor hem maar voor mezelf, omdat ik er anders niks aan had. Het lukte tot mijn

opluchting vrij snel en daarna ging alles ook van een leien dakje. Na afloop lag ik even bij mezelf grijnzend op bed omdat ik helemaal niks op deze vrijpartij had aan te merken. Vanaf het moment dat hij zijn sexy blik achter zich liet en zijn kleren uittrok, had ik ervan genoten.

‘Dat deed je heel goed,’ zei ik tegen Pascal, die naast me lag op de andere helft van het bed. De helft die niet van mij was, want op de een of andere manier bleef ik altijd aan de rechterkant, ook al was het hele bed van mij.

‘Dank je,’ zei hij. ‘Jij ook.’ Hij kwam een stukje overeind, pakte zijn wijnglas en nam nu pas de eerste slok. Ik was een beetje te snel gegaan voor hem. Nu moest ik wachten tot hij dat overvolle glas leeg had voordat hij weg zou gaan. Ondertussen hadden we niets met elkaar te bespreken, dus ging ik maar op mijn telefoon foto’s kijken van mijn feestje. Er waren wat mensen bij met wie ik leuk contact had gehouden nadat ik ooit bij ze had gewerkt, Jane en Pieter waren er natuurlijk, mijn zusje en haar vriend, een paar burens. Niet heel druk, wel echt gezellig. Ik merkte tijdens het kijken naar die foto’s dat ik daar, nu ik serieus wat ouder begon te worden, steeds meer waarde aan ging hechten. Lieve, leuke mensen om me heen. Gewoon ontspannen, omdat iedereen het naar zijn zin had.

‘Vind je het goed als ik een douche neem voor ik wegga?’

Ik schrok op van Pascals stem, ik was even vergeten dat hij nog naast me zat.

‘Liever niet,’ zei ik, maar meteen toen ik dat zei, besepte ik dat het ruimte liet voor discussie, dus ik voegde eraan toe: ‘Nee.’ En dat klonk dan weer te onaardig naar mijn zin. Pff, soms was het helemaal niet zo makkelijk. ‘Ik ben gewoon een beetje moe.’

‘Snap ik,’ zei hij. ‘Ik douche thuis wel.’

Hij kleedde zich aan, stak zijn hand naar me op en zei: Doe rustig aan hè.’

‘Ja,’ zei ik. ‘Ik doe mijn best.’

Daar moest hij om lachen.

‘En jij ook,’ riep ik hem nog achterna. ‘Hou je haaks.’

Ik wist dat ik me daar geen zorgen over hoefde te maken. Pascal, zijn spijkerbroek en zijn shirt zouden zich heel goed redden totdat ik ze weer vroeg om eens langs te komen. Ik liet me tevreden terug op mijn kussen vallen en ging verder met nagenieten van mijn verjaardagsfeestje.

Hoofdstuk 2

In Rotterdam was altijd wel iets te beleven. Ik was opgegroeid in deze stad en had me hier bijna nooit verveeld. Zelf kon ik dat ook niet; als ik een halfuurtje niks te doen had, dan verzon ik iets om te doen. Mijn nieuwste bevinging was door de stad rijden met het raam van mijn busje open om naar mannen te toeteren en te fluiten. Ontzettend flauw, maar zo leuk. Dat vonden de mannen zelf trouwens ook. Elke vrouw die ooit een voet buiten de deur zette had dit weleens meegemaakt, maar hoeveel mannen konden er zeggen dat ze waren nagefloten? Dankzij mij dus steeds meer.

Op weg naar een nieuwe klant, stilstaand voor een stoplicht met een voetgangersoversteek, had ik een goed exemplaar te pakken. Strakke, zwarte broek, kraakwit overhemd, stevige tred, en o ja, nu ik hem van de achterkant kon zien, zag ik wat ik van voren eigenlijk al wist: heerlijk kontje. Ik ging er zo in op dat ik haast vergat te toeteren – dat was ik nog niet zo gewend, ik stelde me voor dat mannen hun leven lang getraind waren in het aanslaan op mooie vrouwen, terwijl ik vooral getraind was in het ongemerkt nastaren van mooie mannen. Ik was nog net op tijd, ik ging vol op de claxon en hij keek om. Ik maakte oogcontact en floot op mijn vingers naar hem, iets wat ik in mijn eentje net zolang had geoefend tot ik het goed hard kon.

Zoals ik al zei, hoefde ik me nooit te vervelen.

De man lachte, en verdorie zeg, wat een mooie lach. Hij stak zijn duim naar me op en ik trok langzaam op toen het licht op groen ging, en dan nog alleen omdat er achter mij twee auto's stonden die anders op de claxon zouden slaan omdat ik niet reageerde op groen. Het was voor het eerst dat ik een man betoeterde die ik liever niet wilde laten gaan. Nu kwam ik erachter dat je geen enkele keus had. Dit was geen manier om te versieren, het was puur en alleen een manier om complimenten uit te delen. Hoe vaker ik het zelf deed, hoe meer ik het ging waarderen van alle mannen die het ooit bij mij hadden gedaan. Niet dat dat er nou zóveel waren. Daarvoor droeg ik te weinig jurkjes en hakken. Ik wist zeker dat Jane, met haar supervrouwelijke kledingstijl en haar dikke billen, hier tien keer zoveel ervaring mee had.

Het had best lang geduurd voordat ik mezelf helemaal kon accepteren, en me kon gedragen en kleden zoals ik wilde. Al vanaf jonge leeftijd was mij op allerlei manieren verteld dat ik niet helemaal goed in elkaar zat. Ik was te onbesuisd en onstuimig, zeker voor een meisje. Ik was te bot en lomp, zeker voor een slimme leerling. Ik was te eigengereid en eigenaardig, zeker voor een jonge vrouw. Ik was simpel gezegd te veel van het goede. Of nee, ik was te veel van het slechte.

Ik had van alles geprobeerd om te veranderen. Op de basisschool deed ik een paar dagen mijn best om geen jongens in hun kruis te schoppen, maar dan haalde er weer eentje zo erg het bloed onder mijn nagels vandaan dat ik me niet kon inhouden. Op de middelbare school lukte het me twee weken lang om aardig te zijn voor de docenten, totdat er een zo'n rotopmerking maakte over mijn temperament dat ik niet anders kon dan terugkomen met een opgestoken middelvinger. Op de pabo waar ik aan was begonnen omdat ik van gekkigheid niet wist wat ik met mijn leven moest, lukte het

me welgeteld vier maanden om ongeveer in het gareel te lopen en zelfs zo nu en dan een rokje aan te trekken, totdat ik er op een dag zó geen zin meer in had omringd te zijn door allemaal meisjes met pareloorbelletjes dat ik gewoon niet meer ging.

Het was een ontzettende bevrijding. Die middag trok ik een spijkerbroek en een paar sneakers aan en ik heb er nooit meer wat aan veranderd. Dit was mijn stijl. Dit was ik. Ik had lang haar en platte schoenen. Ik droeg strakke spijkerbroeken en wijdvallende jarentachtigtruien uit de vintagewinkel. Ik was een vrouw, op en top, en dat bepaalde ik zelf.

Ik ging via het uitzendbureau hier en daar wat werken – bij de KFC, een tijdje op een heftruck in de haven, dat soort dingen. In de tussentijd dacht ik na over wat ik zou willen, voor de langere termijn, aangezien de termijn tot aan mijn pensioen nog behoorlijk lang zou zijn.

Het leek me het allermooist om eigen baas te zijn. Als ik dat niet was, leek het alsof er altijd weer een moment kwam dat ik met iemand clashte. Langdurige relaties waren niets voor mij, of het nu liefdesrelaties waren, vriendschappen of werkrelaties. Daarop bestond slechts één uitzondering en die heette Jane en die was fenomenaal. Ik kende verder niemand die het met mij uithield.

Zelfs ikzelf vond het soms lastig uit te houden. Maar ik had geen keus. Zij wel. Toch waren we al jaren bevriend en deelden we nu een huis. Ja, als ik er zo bij stilstond, hield ik meer van Jane dan van mezelf.

Ik moest alleen nog even besluiten in wat voor vak ik eigen baas zou worden. De keuze die ik uiteindelijk maakte, moest wel voor een groot deel te maken hebben met genoegdoening. Ik wilde al die mensen die me jarenlang hadden verteld dat ik onvrouwelijk was eens even iets laten zien.

Het was een kinderachtige motivatie. En het pakte waanzinnig goed uit.

Niemand snapte er iets van toen ik om die reden koos voor het vak van stukadoor. Had ik dan niet juist juf moeten worden? Of nog beter, kapster?

Maar het leuke was dat niemand ooit verwachtte dat er een vrouw kwam als ze een stukadoor inhurden. Ik adverteerde op internet met alleen mijn voorletter, niet mijn voornaam. Zo hoorde ik elke keer dat ik ergens voor het eerst kwam: ‘Hé, je bent een vrouw!’ Dat maakte een kapster nooit mee, dat wist ik wel zeker.

Ik parkeerde de bus voor een pand in het Nieuwe Westen, een wijk waar je jarenlang nog niet dood gevonden wilde worden, juist omdat de kans dat je hier dood zou worden gevonden aanzienlijk groter was dan in de rest van Rotterdam. Er was hard aan gewerkt om daar verandering in te brengen en ik was benieuwd wat de klant die ik nu ging ontmoeten hier van plan was. Het ging vast niet om een belwinkel, want voor zover ik ooit in zulke winkels binnen was geweest, waren de muren bepaald niet netjes gestuukt. Het moest dus wel iets zijn waarvoor hij een frisse, mooie uitstraling wilde.

De deur stond open, dus ik stapte naar binnen en keek om me heen. Er werd hier druk geklust, alhoewel niet precies op dit moment: ik zag niemand, maar ik zag wel allemaal klusattributen. Het pand was nog niet klaar voor stucwerk, maar als er iemand flink hard aan trok, kon ik misschien volgende week aan de slag. Eerst maar eens horen wat precies de bedoeling was.

‘Hallo?’ riep ik door de lege ruimte.

Daarop kwam er achterin iemand in beweging, ergens buiten mijn zicht. Ik hoorde voetstappen dichterbij komen en daar verscheen een man van ongetwijfeld Surinaamse afkomst met een brede, mooie, lieve lach en met twee emailen mokken in zijn handen. ‘Ik heb net koffiegezet. Wil je ook?’

Niets over mijn vrouwelijkheid. Nou ja, goed, in de ogen van een Surinaamse man was ik vast niet vrouwelijk genoeg. Ik moest even slikken om me daaroverheen te zetten, maar ik nam de koffie met een glimlach van hem aan. ‘Dank je wel.’

‘Melk?’

‘Graag,’ zei ik, ‘als je hebt.’

Hij zette zijn eigen mok neer op een klustrap en liep naar achteren, om snel weer terug te komen met een pak volle melk. Ik goot er een klein scheutje van in mijn mok en zette die mok aan mijn lippen. Het was een ietsje andere binnenkomst dan ik gewend was. Ik vond het wel lekker op deze manier. Voor iemand die tot zijn nek in het werk zat, was deze nieuwe klant echt een toonbeeld van relaxedheid.

‘Zo,’ zei hij, ‘wat kan ik nog meer voor je doen?’

Ik lachte hardop en herinnerde me net op tijd dat ik mijn koffie moest doorslikken voordat de spetters alle kanten op vlogen. ‘Sorry,’ zei ik. ‘De vraag is waarmee ik jón van dienst kan zijn.’

Dat kwam me op een onderzoekende blik te staan die ik haast in het hokje ‘sexy’ zou plaatsen, terwijl deze man het helemaal niet op die manier bedoelde. Waren die mannen nou zo slecht in blikken een lading meegeven, of was ik zo slecht in mannenblikken lezen?

‘Met je muren,’ ging ik door, maar dat was natuurlijk nog steeds niet echt lekker duidelijk. ‘Om ze te stuken?’

‘O!’ Hij schudde de sexy blik van zich af en knikte met een brede lach. ‘Ben jij de stukadoor?’

Ik glimlachte verontschuldigend. ‘Ja. Het spijt me dat ik me niet had geïntroduceerd. Ik ging er blijkbaar van uit, we hadden een afspraak, je wist dat ik zou komen, dat...’ Ik hakkelde mezelf in een knoop waar ik niet meer uit kwam. ‘Dus ja... Ik ben...’

‘O schat, maak je niet druk. Ik was de tijd vergeten doordat ik zo druk lekker bezig was hier. Zeker verwachtte ik je wel! Deze muren hebben je nodig.’ Hij stak ineens zijn hand naar me uit. ‘Waar zijn mijn manieren! Heb ik me nog niet eens aan je voorgesteld. Sidney.’

Ik nam zijn hand aan en zei: ‘Brigitte.’

‘Prachtige naam, prachtige dame.’

Hij maakte me haast aan het blozen. Ik probeerde dat snel van mijn gezicht te slaan, want ik moest professioneel blijven. Soms waren er wel klanten die me probeerden te versieren (oftewel in bed te krijgen). Ik ging daar niet op in. Het was jammer, want zo’n man kon best weleens wat leuks hebben, maar ik wilde niet dat de zaken troebel werden.

Ik keek nog eens om me heen in de ruimte. ‘Wat zijn precies je wensen?’

‘Ja,’ zei hij. ‘Ik open hier binnenkort een galerie, een kunstgalerie.’

‘Gaaf. Schilder je zelf?’

‘Nee.’ Hij glimlachte verontschuldigend, of tenminste, zo interpreteerde ik deze blik – ik voelde me nergens meer zeker van. ‘Ik ben een kunstliefhebber en ben zelf een bescheiden verzamelaar. Zo ben ik hierin beland. Gaaf dus.’

Ik knikte. ‘Ik heb helemaal geen verstand van kunst.’

‘Ik ook niet zoveel. Het is echt een liefhebberij. Ik geniet vooral van het werk van onbekende of upcoming kunstenaars. Dat is tenminste ook nog betaalbaar,’ zei hij. ‘Iedereen zou iets moois in z’n huis moeten kunnen hangen, en dan niet via van die stomme websites waar je veel te veel geld betaalt voor een stockfoto op canvas.’

Daar moest ik om lachen, want ik wist meteen want hij bedoelde. Ik zag het vaak in de huizen waar ik werkte. ‘Maar hoe duur ze die ook verkopen, een schilderij is toch nog wel een stukje duurder.’

Sidney schudde zijn hoofd. ‘Het zijn niet alleen schilderijen. Als je een litho drukt in een oplage van honderd stuks, hoeft die niet duurder te zijn dan zo’n canvas. En voor een klein beetje meer kun je al een prachtige ets aan je muur hebben... Sorry,’ zei hij, nog harder hoofdschuddend, ‘waar val ik jou mee lastig. Ik wil mensen hier te graag van overtuigen. Mijn excuses. Nog meer koffie?’

‘Is goed,’ zei ik vrolijk. Ik vond het niet erg dat hij vertelde over zijn galerie en zijn missie. Als iemand gepassioneerd praatte, maakte het mij meestal niet zo uit waar het over ging. Dan hing ik hoe dan ook aan zijn lippen.

Bij Sidney was dat nog sterker dan anders omdat hij erg mooie lippen had. Het was misschien in het afgelopen kwartier een paar keer door mijn hoofd geschoten hoe die lippen zouden voelen op de mijne, in plaats van op zijn koffiemok. Vluchtig maar, hoor. Kon je haast geen gedachte noemen.

Hij liep naar de keuken voor een tweede ronde koffie en ik nam nog eens de ruimte in me op. Het was een mooie ruimte, vrij licht al, ook al waren de muren nu nog donker. Mooi wit stucwerk was vaak een wereld van verschil en hier zou het al helemaal zorgen voor een superfrisse uitstraling.

Sidney gaf me de mok weer aan en keek met me mee naar de langste muur. ‘Ik dacht aan iets van betonlook voor een strak geheel, maar toch met een ruig randje.’

Alweer proestte ik bijna mijn koffie over de rand van mijn mok.

‘Niet?’ vroeg hij.

‘Het is natuurlijk jouw keus,’ zei ik snel. Ik kon mijn klanten niks verbieden. Maar betonlook, dat was echt zo ruig als een labradoodle. ‘De meeste mensen kiezen beton ciré voor een badkamer, al denk ik dat zelfs dat erg trendgevoelig is. Wat natuurlijk niks uitmaakt,’ voegde ik eraan toe. ‘Je doet het tenslotte voor jezelf, niet voor een ander.’

Hij knikte. ‘Hier doe ik het wel voor een ander.’

‘Precies,’ zei ik, opgelucht dat hij het begreep. Als je kunst wilde verkopen, en zo te horen nog wel allerlei soorten kunst, dan was betonlook niet de juiste ondergrond, ook al zat je in een upcoming deel van de stad waar het er vroeger ruig aan toging.

‘Wat zou jij adviseren dan?’

‘Wit, en zo strak als maar kan.’

Sidney keek me peilend aan. Dacht hij wat ik nu ineens dacht, en waarvan ik dacht dat hij het ook inderdaad dacht?

‘Klinkt perfect,’ zei hij.

Ik stak hem mijn hand toe. ‘Dan ben je bij mij aan het juiste adres.’

Hij schudde mijn hand. ‘Dat dacht ik al sinds je hier binnenkwam.’